

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137151127504/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

er meget sagt, da hun er et fattigt Barn og fra Kjøbenhavn. Vi have Gavn af hende og min Kone siger ogsaa: at *Eva* skal ikke komme fra os, før hun engang bliver godt gift!

Vilhelm inviterede Verten til at tage et Glas med, og den Gamle blev livligere og betroede nu, halvt hemmelighedsfuld, hvad der gjorde *Eva* saa agtværdig i hans Kones Øine og som jo ogsaa i sig selv var meget smukt. »Min Mutter,» sagde han, »var derinde i Kjøbenhavn for at faae en Opvartningspige. Ja der var nok at faae, og det skjønnne Fruentimmer; men Mutter har nu sine egne Tanker og Meninger; hun har gode Øine, har hun! der kom nu en Deel og der kom ogsaa *Eva*! men Herre Gud! hun var meget fattigt klædt paa! spinkel og svag saae hun ud, hvad Gavn kunde hun vel gjøre? Men et rart Ansigt havde hun, og saa græd den stakkels Pige og bad Mutter dog at tage sig af hende, for hun havde det ikke godt hjemme og fra Kjøbenhavn vilde hun. Nu veed Mutter saadan at dreie sin Tale, – det er slemt, hun ikke er her hjemme iaften, det vilde have glædet hende saadan at see Hr. Baronet! – ja, hvad jeg nu fortalte, hun førte nu saaledes sin egen Snak, og saa tilstod *Eva*, hvorfor hun vilde bort. Seer De, Pigen er kjon, og de unge galante Herrer i Kjøbenhavn havde nok lagt Mærke til hendes glatte Ansigt! ja det havde da de Gamle ogsaa! saadanne en, jeg kunde gjerne nævne ham, men det kan nu være det samme! en meget fornem Mand derinde, der ellers har baade Kone og Børn, havde snakket for Forældrene, og for saadanne fattige Folk ere 300 Rdlr. mange Penge, man kan nok undskyldte dem; men *Eva* græd og sagde, hun før vilde gaee i Castelsgraven. Saa havde de nu saa mange Kunster for med det stakkels Barn: da hørte hun om Conditionen herude hos os. Hun græd, kyssede Mutter paa Haanden, og saa kom hun med, og siden have vi havt Gavn og Glæde af *Eva*!»

Nogle Øieblikke efter traadte *Eva* ind. *Otto*s Øie hvilte veemodigt paa den skjønnne Skikkelse; aldrig havde han endnu saaledes beskuet en Qvinde. Hendes Ansigt var overordentlig fint, Næse og Pande ædelt formede, Øienbrynene mørke, og i de sortblaa Øine laae noget veemodigt og dog lykkeligt; man kunde bruge om dette Blik det homeriske Udtryk: »at smile gjennem Taarer.» Hun meldte, at Vognen var spændt for.

En fin lagttager vilde snart have bemærket, hvilken Forandring der ved Vertens Fortælling var foregaaet hos de to Venner. *Vilhelm* var ikke længere saa fri mod den stakkels *Eva*, *Otto* derimod nærmede